

tevredenheid, onze vergenoegdheid, maar hoe onze ziel op de omstandigheden reageert.

Wel staat ons leven — omdat we kleine en zwakke menschen zijn, klein van moed, en zwak van krachten — niet boven of buiten die uiterlijke omstandigheden.

Laten we ons daar maar niets van verbieden.

We zijn er met duizend banden aan verbonden, mee samengegroeid met velerlei fijne vezelen.

De bede voor ons dagelijks brood immers ook staat niet buiten ons geloofsleven.

Vergenoegdheid in den hoogsten zin des woords wordt in den strijd des levens geleerd, niet op den vluchtnevel van het isolement.

Vergenoegd komt van *genoeg*.

Het is de zielgesteldheid van iemand, die tevreden is, omdat hij *genoeg* heeft. Niet omdat hij het zelf alzo vindt of bevindt. Maar omdat God zegt: gij hebt *genoeg*. En omdat hij het nu door geloof God nazegt: ja, ik heb *genoeg*.

Maar wanneer hebben we *genoeg*?

Stel u voor een arm, maar eerlijk gezin. Vele kinderen, weinig inkomsten. Is een heele kunst voor de moeder, de boterhammen te verdeelen. Maar ze kent de magen wel zoo wat. Zij geeft ieder zijn bescheiden deel. Sommige van de kinderen hadden graag meer gelust. Doch — 't was er niet. Maar ze hebben toch *genoeg* gehad. En met de blijmoedigheid van een gezond kind schikken ze er zich in. Moeder zegt: 't is *genoeg*.

Paulus had het hier over liefdegaven, die hem uit Philippi gezonden waren voor zijn nooddrift. Hij is daar dankbaar voor. Hij klaagt niet. Hij roemt in Christus. Die hem geleerd heeft vergenoegd te zijn in hetgeen hij is.

't Zag er destijds zeker nog al tamelijk goed uit in Paulus' leven, toen hij dat schreef?

Laten we eens zien.

Hij is een oud man geworden, die het leven kent. Hij verkeert niet meer in de enthousiaste stemming der opbruisende jeugd, die zegt: ik kan alles. Hij draagt een doorn in het vleesch, een scherpe doorn. Een engel des Satans slaat hem met vuisten. Hij heeft een moeilijke leven achter zich, eerst jaren van zware studie, daarna van zwaarderen arbeid in het Evangelie. Hij is — zonder jubileum — al vijf en twintig jaar apostel geweest. Overal heeft hij het Woord Gods gepredikt, en op vele en verre reizen het Evangelie uitgedragen onder allerlei volken. Wat heeft hij veel doorleefd!

In smarten, nooden en angsten.

In honger, dorst, naaktheid, gevaren, schipbreuk. Hij is gesternd, gezeeseld, geslagen, in kerkers, in banden en boeien geweest.

En onder dit alles door heeft één brandend verlangen zijn ziel vervuld: het Evangelie des Koninkrijks te mogen verkondigen.

Dat was de lust, de glorie van zijn leven.

Misschien zegt iemand: ik kan mij indenken, dat zoo'n man, met die groote hartstocht in zijn ziel voor de geestelijke dingen, al zijn uitwendige ellende vergat en in zijn ambtelijk werk tevreden was. Maar vergeet niet: Paulus was, toen hij dit woord neerschreef, een gevangen man. Al bijna vijf jaar. Eerst in Caesarea, nu in Rome. Hij zit wel niet in een kerkerhol, maar in een gehuurde woning. Doch de huur moet op tijd betaald, de huur van zijn eigen gevangenis! Hij zit vastgeketend aan een Romeinschen soldaat. Hij kan nergens heen. Geen arbeid buitenshuis verrichten. Een gezant Gods in een keten. Zijn ziel brandt van ijver — en zijn Heere laat hem in banden, doet, alsof Hij hem niet van noode heeft. Het uitverkoren vat staat opgeborgen. En Paulus moet leven van wat de broeders hem uit liefde zenden.

En die man schrijft daar de woorden neer: ik heb geleerd vergenoegd te zijn in hetgeen ik ben. Met vaste hand, met rust in zijn gemoed, met dankbaarheid in zijn oude oogen. In een heldere stemming. Machteloos, maar niet krachteloos of moedeloos.

Arm en toch rijk. Gebonden en toch vrij. Dit is wel een heel sterk geloof geweest!

„Paulus, gij zijt een held! Gij zijt uit heel ander hout gesneden als wij. We bewonderen u. Ge verdient een kroon, om uw sterk geloof en om uw groote lijdzaamheid, uw machtig geduld, en uw tevredenheid, bij zoo'n droef bestaan.”

Neen, als Paulus dien lof had kunnen hooren, hij zou haar afwijzen en zeggen: ik heb niet in Paulus geroemd, maar in Christus. Ik heb bij Hem geleerd vergenoegd te zijn. Aan Zijn voeten. Aan Zijn hart. In Zijn school. Ik was maar een slechte leerling.

Mijn vorderingen waren telkens onvoldoende.

De les was moeilijk.

Mijn geduld klein.

Vaak heb ik mijn Leermeester tegengesproken.

Ik heb heel wat moeten bidden om toch niet moedeloos te worden.

Maar ik heb toch geleerd, eindelijk, vergenoegd te zijn in hetgeen ik ben.

Door diezelfde liefde van dienzelfden Christus kunt ook gij leeren vergenoegd te zijn.

In die leerschool is voor u nog plaats.

Geloof het maar: „Zijne genade is u genoeg”.

Zijn kracht wordt in zwakheid volbracht.

F. C. M.

KERKELIJK LEVEN

De werkwijze onzer Synodes.

VI.

Het kan wellicht dienstig zijn, door een model te verduidelijken, hoe wij, met het oog op de „efficiency” onzer Synodes, de rapporten zouden wenschen.

Wij nemen maar weer het rapport over de radiokerkdienstuitzending ten voorbeeld, juist omdat over dit rapport, op de Generale Synode van Groningen uitgebracht, zooveel goeds kan worden gezegd.

Wij bedoelen er dus niet mee te zeggen: zoo ongeveer had het rapport er moeten uitzien.

Want de rapporterende commissie heeft zich bij de bestaande gewoonte aangesloten en dat mag haar allermint kwalijk worden genomen. Zelfs heeft zij die gewoonte aangemerkt een verdienstelijke beknoptheid betracht.

Maar wij willen aantoonen, dat, als met die gewoonte gebroken werd, het nog veel korter zou kunnen.

Het inleidende deel, dat klein gedrukt ongeveer een bladzijde beslaat, laten wij hier weg.

Wij bepalen ons tot den considerans en de konklusies. Zij luiden:

„De generale synode van de gereformeerde kerken, erkennende, dat de uitzending van kerkdiensten per radiotelefonie voor een zeer groot aantal leden der kerk (zieken, invaliden, ouden van dagen, verstrooiden en anderen), die korter of langer tijd van den dienst des Woords verstoken zijn, van groote waarde is en tot rijken zegen kan zijn;

dat door dit middel bovendien het Woord Gods gebracht wordt onder het bereik van velen, die ervan vervreemd zijn;

dat de betekenis en de invloed van de radio-telefonie door de toepassing van telkens weer nieuwe uitvindingen en door de voortdurende uitbreiding gaandeweg toenemen;

van oordeel, dat het misbruik, hetwelk ook van deze uitvinding kan worden gemaakt en waartegen ernstig moet worden gewaarschuwd, niet mag weerhouden van het rechte gebruik van dit middel om het ten dienste van Gods kerk en koninkrijk en tot verheerlijking van Zijn Naam aan te wenden;

dankbaar waardeerende, hetgeen het comité voor radio-uitzending van gereformeerde kerkdiensten, daartoe aangewezen door een kring van afgevaardigden van onderscheidene gereformeerde kerken te dezer zake nu reeds bijna twee jaren heeft verricht en heeft mogen bereiken;

overwegende, dat het hier geldt een door zeer vele kerken erkend belang van de gereformeerde kerken in het algemeen, en dat het wenschelijk is, dat deze de regeling van de kerkdienstuitzending ter hand nemen;

besluit:

a. tenminste drie deputaten te benoemen voor de uitzending per radio van kerkdiensten van gereformeerde kerken in Nederland en hun op te dragen:

1. er naar te staan, dat een zoo groot mogelijk aantal Zondagen een zender voor het uitzenden van kerkdiensten van gereformeerde kerken worde beschikbaar gesteld, en

2. de uitzending van onderscheidene gereformeerde kerken in ons vaderland, voorzover zij daarvoor gevoelig in aanmerking komen en zij daartoe bereid zijn, te regelen; en

b. al de kerken uit te noodigen tot dekking van de onkosten voorzover die niet bestreden kunnen worden door de uitzendende kerken zelf, deze zaak te steunen door een collecte of jaarlijksche bijdrage, en deze zaak in den gebede te gedenken.”

In de plaats hiervan nu zouden wij, met weglating van heel het inleidende deel van het rapport, willen stellen het volgende concept:

„Uw Commissie stelt aan Uw vergadering voor:

De Generale Synode besluit:

a. drie deputaten te benoemen, die tot taak hebben, de uitzending per radio van een zoo groot mogelijk getal van kerkdiensten van Gereformeerde Kerken in Nederland te bedingen en te regelen;

b. voor deze deputaten een instructie vast te stellen;

c. de kerken op te wekken deze zaak in den gebede te gedenken, in overleg met deputaten een of meer kerkdiensten voor eigen rekening uit te zenden of daarvoor jaarlijks een kollekte te houden of bijdrage te geven.

En wel om de volgende redenen:

a. het geldt hier een belang van onze kerken in het algemeen, zoowel ten behoeve van de leden der kerk die wettig verhinderd zijn den dienst des Woords bij te wonen als van den evangelisatie-arbeid;

b. de regeling der kerkdiensten kan alleen doeltreffend geschieden door deputaten der Generale Synode.”

Men kan zich met eigen oogen thans vergewissen van het verschil in lengte tusschen beide inkleedingen.

Daar in ons concept van een instructie wordt gewag gemaakt, heeft zijn oorzaak daarin, dat zulk een instructie door de Generale Synode werkelijk werd vastgesteld.

Alles wat op den inhoud van deze instructie betrekking had, kon daarom in het „besluit” achterwege blijven.

De groote veranderingen bestaan echter in de weglating van het inleidende deel van het rapport en, in de vooropstelling van het „besluit” in plaats van den „considerans”.

Die considerans, men bladere de Acta maar eens door, is in den regel een bijzonder ingewikkeld ding.

Bij de samenstelling daarvan hoopt men uitdrukkingen op elkaar als „overwegende”, „in aanmerking nemende”, „gezien”, „van oordeel”, „erkennende”, „waardeerende”, „overtuigd” en nog andere.

Deze geven aan zoo'n considerans iets vermoedens en bevorderen de duidelijkheid niet.

Vervangt men zulk een considerans door een opgave van redenen, die dan het geschiktst achteraan kan komen, dan ontkomt men aan den deelwoorden-jammer.

Het geheel wordt eenvoudiger.

En dus ook overzichtelijker en begrijpelijker.

Met een tweetal redenen kon in dit geval worden volstaan.

Immers moest het besluit hierdoor gerechtvaardigd worden, dat men hier met een kerkelijke aangelegenheid te doen heeft en dan wel met zulk eene, die alle kerken aangaat en dat deze zaak de benoeming van „generale deputaten” eischt.

Meer redenen zijn er niet nodig.

En het mag nooit in de bedoeling liggen om zoo veel mogelijk argumenten bij te brengen, maar zich tot de noodige te bepalen.

Overdaad verzwakt en schaadt.

Ook het element van dankbaarheid namen wij er uit weg.

Hiervoor meenen we goeden grond te hebben.

Onze synode is een buitengewoon dankbaar lichaam.

Gewoonlijk wordt driemaal voor dezelfde zaak dank betuigd, eerst in het officiële besluit (of in den considerans), dan bij monde van den praeses als een zaak afgehandeld is en in het sluitingswoord van den praeses voor den derden keer.

Nu zouden wij ons op het standpunt kunnen plaatsen, dat alle dank zelfs overbodig is, omdat de synodeleden, die eenige werkzaamheid verrichten, niet meer deden dan hun plicht.

Zoo rigoristisch zijn we echter niet.

Een woord van dank achten we niet misplaatst.

Maar dat behoeft niet driemaal te worden gesproken. Tweemaal is dunkt ons welletjes.

Daarom kan het uit het besluit het best vervallen.

Hiernee meenen wij te hebben aangetoond, hoe op een toch reeds kort rapport nog een belangrijke korting kan worden verkregen.

Men behoeft niet te vragen, hoeveel er op die manier gespaard wordt op een lang rapport!

Dat wij op het inrichten der rapporten naar dit of soortgelijk concept aandringen, geschiedt natuurlijk allereerst om tijd voor het samenstellen van een rapport uit te winnen.

Vervolgens om te bezuinigen op de voorlezing der rapporten.

Voorts om de Acta een hoognoodige vermageringskuur te doen ondergaan en het raadplegen ervan te vergemakkelijken.

Toch hebben wij daarmee nog een doel op het oog.

Dat raakt ook rechtstreeks de werkwijze der Synode. Het komt ons n.l. zeer wenschelijk voor, dat de Synodeleden een rapport, dat door een commissie wordt uitgebracht, en in elk geval de konklusies en de redenen, welke daartoe hebben geleid, bij de behandeling schriftelijk voor zich hebben.

De tegenwoordige werkwijze wordt gedrukt door het ongerief, dat men het rapport met de konklusies door het hooren voorlezen in zich moet opnemen en oogenblikkelijk verwerken, want onmiddellijk daarop wordt de discussie er over geopend.

Nu blijkt het bij de discussie meermalen, dat men het rapport niet goed heeft begrepen.

Dit kan waarlijk niet verwonderen.

Vooral bij een zaak van groot belang, waarbij het op ieder woord schier aankomt, vergt het geen geringe inspanning alles te onthouden en de gevolgen van het vluchtig begrepen te overwegen.

Voorzichtige naturen beperken zich in eerster instantie dan ook tot het stellen van vragen. Zij informeerden of zij wel juist gehoord hebben. Zij wenschen nader te worden ingelicht omtrent de bedoeling van dit of dat.

Die informaties worden dan door den rapporteur gaarne verstrekt.

Zodoende komt men pas goed achter den zin van het rapport en kan de eigenlijke discussie aanvangen. Maar dat alles kost tijd.

Veel tijd zelfs.

Op de Synode van Utrecht in 1923 kwam het voor, dat eerst over een voorgelezen rapport werd gediscussieerd.

Toen werd de wenschelijkheid uitgesproken het gedrukt voor zich te zien, opdat men zich van deze gewichtige kwestie voldoende rekenschap kon geven.

Eenmaal gedrukt, begon natuurlijk de discussie op-nieuw.

En het einde was, dat het ter kennis van de kerken

zou w
kunne
Al h
zulk
belan
dosis
Deze
de Sy
Zoo
zou d
dat er
van ti
lid m
gestel
Zoo
cyclot
voor
Ook
maar
kortv
En
Onv
op te
Men
te bes
verzan
Onze
tijd m
te doe
Vroc
omnog
Man
den g
Alle
Bod
meer n
— Di
De
Synod
Gere
Het
chiaz
Het
In l
het le
willen
men
samen
lijk pla
niet in
opgest
Het
om ee
port, o
n.l. Dr
R.Jzn.
Memor
bijlage
dentie
De
porten
Maar
opscho
Geijl
— Pr
Het
zeker
Prof. I
Men
den st
Och,
Men
Wij
begroe
Het
is, trac
Ook
Prof. I
Dat
Daar
Kuyper
omdat
Kuyper
Boewm
maar l
man, c
Maar
fel uit
adres
En d
Voor
diging
Ze
waarhe
pen ve
peil te
Dit